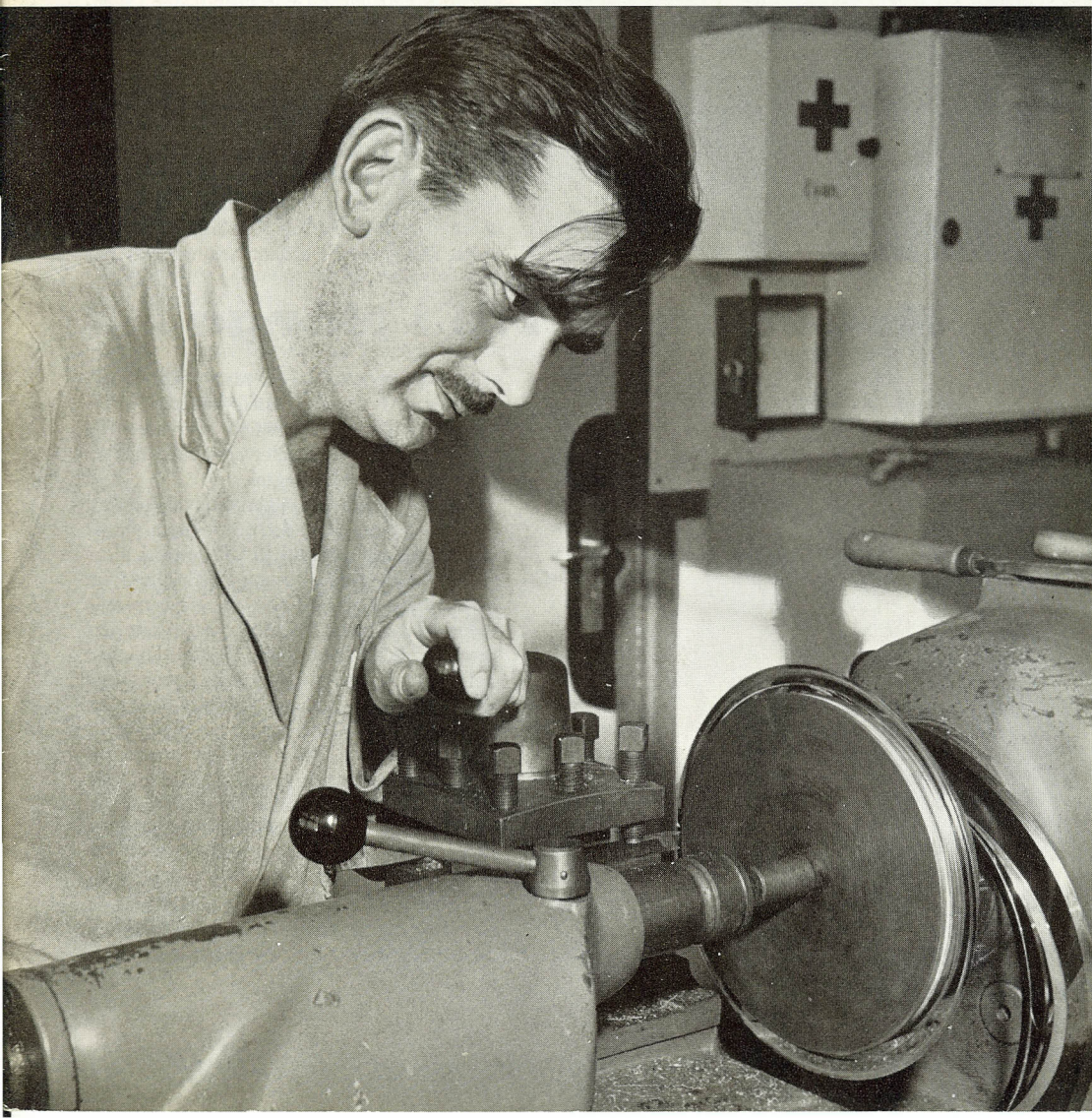

PHILISKOPET

4. ÅRGANG · NOV. 1959

5

Blandt de mange nordmænd, der i sommer besøgte København, var også redaktøren af det norske Philips-personaleblad, Tryggve Fjeld.

Fjeld ville hilse på og foreslå en udbygning af det dansk-norske samarbejde til næste år.

Vor norske vens ide gik kort fortalt ud på at finde et lige antal Philips-medarbejdere i de to lande og i ferierne lade dem bytte lejlighed. Et sådant arrangement har

Noget om ferie i Norge . . .

den indlysende fordel, at man under ferie i det andet lands hovedstad kommer uhyre nemt (og ikke mindst billigt) over hotel- og indkvarteringsspørgsmålet og tilmed har en central basis for udflugter.

Ideens succes afhænger udelukkende af, hvor stor tilslutning den får – men det er der nu et halvt års tid til at finde ud af.

I praksis ordnes denne uofficielle form for feriebytning såre simpelt: Interesserede henvender sig her til Philiskopet og angiver, hvornår de vil holde ferie, hvilken lejlighed (eller måske et helt hus) man bebor, samt hvor mange medlemmer familien består af.

Disse oplysninger sender vi videre til Philips-Posten i Oslo, som så forsøger at skabe kontakt med en norsk familie, der kunne tænke sig at holde ferie i Danmark. Kommer der forespørgsler fra Norge, vil de blive offentliggjort i Philiskopet.

Tilbage er sådan set kun at oplyse, at så snart en eventuel kontakt er skabt mellem en dansk og en norsk Philips-familie, må de to familier selv ordne sig rent praktisk.

Forhenværende

Selv om man er blevet pensioneret, kan man sagtens få tiden til at gå ... fortæller tre Philips-pensionister, P. Mikkelsen, Ellen Lillie og C. A. K. Nielsen.

Hvad vil De nu få tiden til at gå med? det traditionelle spørgsmål, der stilles medarbejdere i en virksomhed, når de skal pensioneres, burde faktisk aldrig stilles, før man havde haft lejlighed til at være »forhenværende« i nogle år — for først, når man har vænnet sig til sin nye tilværelse, kan man give svar på, om den bekommer een vel eller man gerne havde fortsat nogle år endnu i sit gamle job.

Selvfølgerig er det en omvæltning pludselig at blive sat uden for det arbejde, man som regel har passet flittigt i mere end en menneskealder ... men også her viser menneskets tilpasningsevne sig hurtigt, og de fleste »forhenværende« kan som regel tale om nogle rolige, fredfyldte år, hvor klichéen om at »nyde sit otium« faktisk får gyldighed og ikke bare er en talemåde.

★

Blandt de Philips-medarbejdere, der inden for de sidste 10 år er blevet »forhenværende« har vi valgt tre til at fortælle om, hvorledes tilværelsen nu skikker sig for dem. Det er direktør *P. Mikkelsen* (1955), fru *Ellen Lillie* (1950) og arkivar *C. A. K. Nielsen* (1949). Desuden spurgte vi frk. Marie Jespersen, postafdelingen, hvordan det føltes at skulle begynde en ny tilværelse som pensionist.

Nu kan jeg nyde livet igen

Først fortæller direktør *P. Mikkelsen*, der forlod A/S Axel Schou i 1955 efter 51 års travl virksomhed, sin historie:

– Jeg skal ærligt indrømme, at det var svært den første tid – det var en mærkelig fornemmelse at stå ud af sengen om morge-

P. Mikkelsen.

nen og vide, at man ikke havde nogen pligter, men det forsvandt nu ret hurtigt igen. Nu kan jeg sagtens få tiden til at gå.

Jeg har heldigvis et godt helbred, og der er mange småting at gå og pusle med i hus og have. Det er også vidunderligt blot at gå en tur ud af vejen eller at tage kikkerten om halsen og betragte fuglelivet i Uterslev Mose. Desuden er jeg jo så heldigt stillet, at jeg har en bil. Det er da dejligt, at man blot kan sætte sig ind i bilen for at køre en tur ud på landet en ganske almindelig formiddag, hvor andre mennesker sidder »indespærret« i fabrikker eller på kontorer. En sådan tur er en stor oplevelse, hvis man har øjnene opladt for naturens skønhed. Man glemmer helt, at man efterhånden er »halvgammel« – ja, jeg siger ikke »helgammel«, for det føler jeg mig slet ikke. Efterhånden affinder man sig med det faktum, at man ikke skal virke mere, og har man først accepteret det, kan man begynde at nyde livet igen – omend på en lidt anden måde.

Det er selvfølgelig en vigtig forudsætning, at helbredet er i orden, men det kan

jeg heldigvis ikke klage på, så jeg har tilmed haft lejlighed til at rejse en del i udlandet. Min hustru og jeg har efterhånden været i de fleste vesteuropæiske lande. Italien er vort foretrukne rejsemål - der har vi været ikke færre end tre gange. Landet er meget fængslende - man kan så at sige få historien bekræftet dér.

Det er forresten pudsigt at se, hvorledes de fleste ting har ændret sig i min levetid. I dag synes folk, det er ganske naturligt at tage på ferie i udlandet - det ville man næppe have drømt om for 50 år siden. Da jeg holdt min første rigtige sommerferie - det var i 1906, og jeg havde en uges ferie - skulle jeg på besøg hos en onkel, der boede i nærheden af Hobro. Jeg sejlede med »Niels Ebbesen« til Jylland - det kostede 3 kr. - og tog derefter formedelst 75 øre toget til Hobro. Det er jo et fuldkommen latterligt beløb i dag, men den gang var det skam mange penge, så en rejse til udlandet kunne man næppe i sin vildeste fantasi forestille sig.

Ja, tiderne ændrer sig, men jeg kan heldigvis se tilbage på mange lykkelige arbejdsår, og jeg kan næsten ikke undgå daglig at blive mindet om et eller andet fra den tid.

Direktør Mikkelsen fremviser nogle af de mange gaver, han gennem årene har modtaget; der er erindringsgaver fra 10, 20, 30, 40 og 50 års jubilæerne, gaver fra kunderne, fotografialbums fulde af billeder fra festlige begivenheder og meget mere, der kan minde om et helt livs arbejde.

- Det er en af mine største glæder, nu da jeg ikke mere er i aktivitet, fortsætter direktør Mikkelsen, at tænke tilbage på de 51 år i ASAS, hvorfra jeg har så mange dejlige minder. En af de ting, der for mig havde størst betydning, var det gode tillidsforhold til kunderne og medarbejderne. Tilliden var det centrale, og hver gang, jeg mødte den eller mindes den, er det som at få en kvittering på, at jeg ikke har været helt umulig.

Man må ikke lukke sig inde

Det næste besøg gælder fru *Ellen Lillie*, der i 20 år passede telefonbordet hos Philips. Fru Lillie, der nu er 76 år, bebor

Ellen Lillie.

en fire værelses lejlighed sammen med sin 10 år ældre søster.

På spørgsmålet, om det kniber med at få tiden til at gå nu, da hun er pensioneret, svarer fru Lillie med overbevisning:

- Nej, det er bestemt ikke noget problem! Jeg passer selv hele lejligheden, og desuden tager jeg mig af min søster, som næsten ikke kan gå og derfor aldrig kommer på gaden.

Jeg står op allerede kl. 6,30, laver kaffe og læser morgenavisen. Vi læser forresten en del aviser, fordi vi gerne vil følge med i, hvad der foregår rundt om i verden. Formiddagen bruger jeg til at gøre lejligheden i stand og foretage indkøb, og om eftermiddagen går jeg som regel en lille tur i byen. Jeg holder meget af at gå på udstillinger og museer, især har Københavns Bymuseum min store interesse, men jeg er i det hele taget interesseret i København og følger så vidt muligt med i dens udvikling. Interessen for København har jeg vist arvet fra min far, som ofte tog os børn med på »udflugter« rundt i byen, for at vi skulle lære den at kende i alle dens afskygninger. Resultatet var da også, at vi kendte så at sige

hvert træ og hvert hus i hele byen. Nu er det naturligvis lidt vanskeligere at følge med, men jeg forsøger da, og jeg kan godt lide at se nye ting, at se byen vokse.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at man kommer lidt ud, dels får man selv nye indtryk, og dels kan man bringe nye indtryk med hjem. Jeg tror også, at man skal passe på ikke at skubbe andre mennesker fra sig. Her kommer mange – både ældre og yngre – og det nyder vi i høj grad, både min søster og jeg. Det er naturligvis ikke altid, vi helt forstår de unge, men vi prøver efter bedste evne – og ofte kan de endog lære os noget. Man skal passe på, at man ikke bliver for kritisk over for andre, for så ender det blot med, at man en skønne dag sidder alene tilbage.

Alt i alt har jeg det godt. Jeg har altid haft et godt helbred, og humøret fejler heller ikke noget. Man kan nu engang ikke ændre tingenes gang, og så kan man lige så godt tage det, som kommer, med godt humør.

Måske glemmer de unge i dag at tænke på, hvor godt de i grunden har det. Jeg sad i sin tid ved telefonbordet til kl. 17,30 og afleverede derefter hveranden dag posten på posthuset, så ofte var jeg ikke hjemme før ved 20,30-tiden, og jeg havde jo slet ikke de muligheder for videreuddannelse, som folk har i dag. Tro nu ikke, at jeg beklager mig. Det er slet ikke meningen – jeg synes blot, at folk skulle skønne lidt mere på deres gode kår.

★

Fru Lillie er lutter smil, da vi tager afsked med hende.

– Se blot, jeg har både fjernsyn og radiogrammofon (en afskedsgave), et godt helbred, en god lejlighed og meget mere. Skulle jeg så beklage mig?

„Gamle Nielsen“ har bevaret humøret

Den vidt berømte og sagnomspundne arkivar, C. A. K. Nielsen, er næste offer. Han udtalte i et afskedsinterview med »PAP-æskene«, at han ville ønske, han blev 100 år, så han rigtig kunne nyde godt af

C. A. K. Nielsen.

sin pension. Nu er han efterhånden blevet 75.

– Ønsker De stadig at blive 100 år?

– Nej, svarer Nielsen bredt smilende, det kan jeg love Dem, jeg ikke gør. Har jeg virkelig sagt det? Det må have været i et anfald af overmod. Ja, selvfølgelig, hvis jeg havde været helt rask, skulle jeg ikke have noget imod det, men det kniber bl. a. lidt med bentejet. Humøret er til gengæld helt o.k.

De første år, efter at jeg var blevet pensioneret, gik det fint, for da havde jeg nok at se til. Jeg havde en aftale med den dame, der ejer ejendommen her, om at jeg skulle passe den – altså som en slags uofficiel vicevært. Jeg malede plankeværker, fejede gård, reparerede trappepelændere, passede fyr, hvidtede lofter o.s.v. – kort sagt, jeg havde slet ikke tid til at kede mig. Men da det for alvor begyndte at blive galt med benene, måtte jeg jo se at falde til ro. Det passede mig ikke rigtigt. Jeg egner mig slet ikke til at sidde med hænderne i skødet.

Heldigvis fik jeg for et stykke tid siden en »invalidcykel«, så engang imellem kører jeg en tur om eftermiddagen. Jeg er ikke

rigtig i træning endnu, men det går alligevel ret hurtigt - De skulle bare se min kone løbe væddeløb bagefter!!!! Hun kan slet ikke følge med mere.

Selv om det ikke er så opmuntrende det, jeg kan fortælle Dem, kan De nu godt hilse derude alligevel og sige, at gamle Nielsen ikke helt har mistet humøret endnu.

Først vil jeg nyde det ...

Som afslutning ville vi gerne høre, hvorledes en medarbejder føler sig til mode, når han eller hun står lige over for at skulle pensioneres.

Den 31. august sluttede frk. *Marie Jespersen* i Postafdelingen efter 34 års ansættelse. Den sidste dag spurgte vi frk. Jespersen, om hun var ked af at skulle holde op.

- Så langt er jeg ikke kommet endnu. Foreløbig glæder jeg mig kun til at holde fri, og jeg har endnu ikke lagt faste planer for min fremtid.

Men der er såmænd nok at tage fat på. Der er billeder, man aldrig har haft tid til at sætte på plads i albummet, broderier, der skal syes færdig, bøger, man aldrig har nået

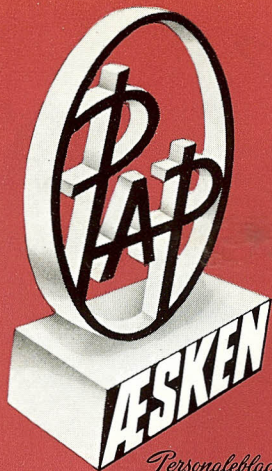
at læse o.s.v. Jeg har nok at se til den første lange tid.

Senere, når jeg rigtig har nydt min »frihed«, vil jeg måske prøve at få 3-4 timers arbejde daglig på et eller andet kontor, men nu vil jeg som sagt først og fremmest nyde det.

Marie Jespersen.

Personaleblad for
PHILIPS * ASAS * POPE

Om at lave personaleblad . . .

Paul Schröder var dengang redaktør af Pap-æskens. Dengang som nu må det have været svært at tilfredsstille alle, thi Schröder skrev:

Hvis vi bringer vittigheder, siger de, vi er pjattede.

Hvis vi ikke gør det, er vi kedelige.

Hvis vi klipper i andre blade, er vi for dovne til selv at skrive.

Hvis vi ikke gør det, er vi for glade for vort eget.

Hvis vi ikke optrykker indlæg, bidrager vi ikke til den sande oplysning.

Hvis vi gør det, er bladet fuldt af vås.

Længere er det ikke siden..

Her kan De læse om noget af det, der optog sindene hos Philips (m. fl.) for 10 år siden — i 1949.

Fra Pap-æskens januar-nummer (1949) gengiver vi denne lille rørende historie: En mand sad og lyttede til radioen, som gik for fuldt drøn. Pludselig hørtes et brag af splintret glas, og ind gennem en rude fløj en sten med vedhængende papir. Og på papiret stod med store bogstaver:

Dæmp radioen!

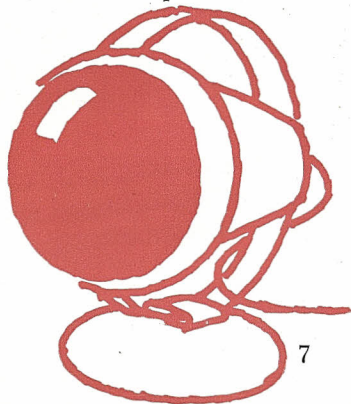
Manden skruede radioen ned til et minimum. Og et halvt minut senere hørtes et nyt brag af knust glas. Det var den anden vinduesrude, som gik itu, og gennem den fløj en sten med en ny papirslap. På lappen stod et eneste ord:

Tak.

Husmoderens nye tjener

Det sidste super-ultra-moderne tekniske hjælpemiddel havde netop set dagens lys i 1949. Det var såmænd Infraphil'en. Om dens anvendelsesområder sagde man dengang:

Hårtørring, opvarmning af babys puslebord, tørring af vandrør, forvarmning af bilmotorer for let start (!), tørring af lettere vask (lommeørklæder, silkestrømper), tørring af film og frimærker, afbrænding af gammel maling, tørring af hund eller kat (!), tørring af tuschtegninger og lim og endelig: opvarmning af hænder eller fødder på kolde dage.

Noget for en snedker

I dag findes der mere end 300.000 fjernsyn i dette land. For blot 10 år siden skrev man bl. a.:

»Når en gang ad åre fjernsynet herhjemme har fået en vis udbredelse, kan der muligvis blive tale om en kombination af fjernsynsmodtagere og den normale radiomodtager – men det må vist nærmest blive en opgave for en snedker at lave et fælles kabinet for begge apparater.«

Forøvrigt så fjernsynsmodtagerne dengang herrens ud (De ved, den gamle projektormodel), og Post- og Telegrafvæsenet havde næsten sprængt sit budget ved at købe for 100.000 kr. forsøgsudstyr hos Philips – en såkaldt eksperimentsender.

Ak ja, og i dag er der 300.000 . . .

Vikingetid

I september besøgte de første navnkundige vikinger efter besøget i England Philips fabrik, hvor man lod skægget rage. Om tilbagereisen og skæggets endeligt kvad vikingen Kårsberg følgende:

»Ej vorder mand viking mere, når skægget er faldet for PhiliShave«.

Dengang man bestilte noget

Festlige C. A. K. Nielsen (nu pensionist) blev afskedsinterviewet i august-numret og fortalte bl. a., at i hans unge dage bestilte man virkelig noget: startede kl. 8 morgen og blev ved til 11 aften ud i en køre. Og det var aldrig sådan, at man måtte løbe for at nå den sidste sporvogn fra Rådhuspladsen. Var den gået, traskede man hjem på sine flade fødder, og det gjorde ikke nogen noget.

Ud på Amager

I flere numre af Pap-æskan tales om flytningen til den nye Industrigård og de trafikbesværligheder, der mentes at være forbundet med at finde vej til Strandlodsvej 2-4, der dengang var hovedkontorets postadresse. (Nu er det som bekendt Prags Boulevard 80).

130 virksomheder på det østlige Amager førte lange forhandlinger med trafikmyndighederne. Nogle af resultaterne var bl. a., at der indsattes flere sporvogne ad Holmblads-gade i myldretiden, man foreslog at flytte arbejdstiden, og endelig nedkom sporvejene til sidst med hurtigbuslinien fra Holmens Bro. Af dædelsens flytteplaner ses, at der siden er flyttet flittigt rundt på afdelingerne i Industrigården.

N. B. S. jubilerer

Den 30. april fejrede direktør N. B. Sommerfeldt sit 25-års jubilæum under store ovationer. Hele virksomheden havde lukket. Personalet overrakte en lykønskingsmappe med 463 signerede fotografier.

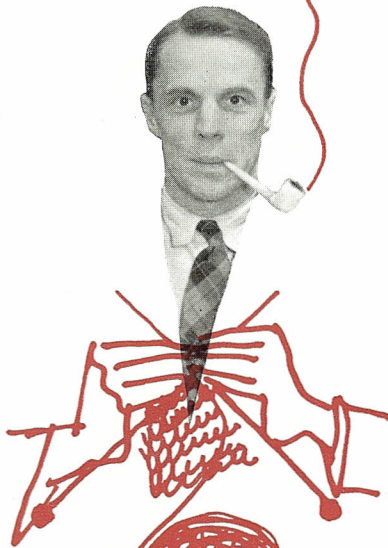
Bedriftslæge i 10 år

Den 1. august begyndte læge P. A. Nørskov Andersen sit virke som bedriftslæge - og som bekendt udvidede man i 10-året ordningen til at omfatte samtlige medarbejdere.

★

Af årets begivenheder kan i flæng nævnes: **Kontortiden** forlængedes det år med et kvarter i hver ende - **Færdselspolitiet** meddelte, at alle, der cyklede over fortovet på Strandlodsvej, ville få en bøde. - **Marketen-deriet** begyndte sin virksomhed på Industrigården den 8. september. - **Idekassen** op-sattes i december i marketen-deriet. - **Phili-dyn-lygten** introduceredes. - **Fællesrejser** påtænkes til Holland og Belgien, men må finde sted i ferierne. Forøvrigt blev tilslutningen for ringe.

TO RET - TRE VRANG

Regnskabschef Ole Roos (fra Indonesien, snart på vej til nye, internationale opgaver) blev landskendt i 1949. Han vandt - ene mand - præmie i en strikkekonkurrence, hvori ellers kun deltog damer.

Ole Roos fortalte dengang, at der ikke fandtes noget så beroligende som strikning, når man hørte radio.

For interesserede damer kan oplyses, at Ole Roos strikkede en pigedragt, bestående af ternet kjole i rødt og gult og med tilhørende trøje i grønt, foret med angorauld. Strikkeriet varede 80-100 timer, fordelt på seks uger. Der medgik 40-50 fed garn.

Med denne artikel starter Philiskopet en ny, lille serie artikler. Vi har uden om alle overenskomster og personalekontorer egenmægtigt ansat en række nye medarbejdere i forskellige afdelinger på i første omgang fabrikken.

Den første hed Erik Møller. Når han ikke er ansat hos Philips – og det er han ikke mere – er han journalist på dagbladet „Aktuelt”. Vi bad ham for en dag prøve at fremstille grammofonplader. Her kan De læse om hans erfaringer, som de tager sig ud for en udenforstående, der skal røgte et ham helt ukendt job:

Vil De vide, hvordan man laver en grammofonplade?

Måske ved De det i forvejen – i så fald kan dette for såvidt også opfattes som en instruktion i, hvordan den ikke – eller snarere ikke b ø r – laves. Men hvordan dette sidste gik til, er jeg ude af stand til at forklare.

Kan man få sig selv til det – og det kan jeg altså – må det hele nærmest forklares som en teknisk-raffineret form for den gamle far-mor-børn-leg. Hvor jeg ved det fra? Joh, det startede en dag med, at telefonen kime.

– Goddag, blev der sagt, – jeg skal blot fortælle Dem, at De er blevet ansat hos Philips.

– Tak tak – men.....

– I grammofonpladefabrikken, fortsatte manden, – De skal begynde i morgen.

Og så var der jo ikke mere at gøre ved det.

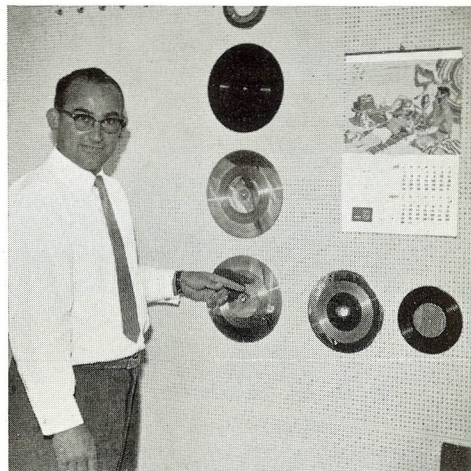
★

Som befaleet begyndte jeg næste morgen, og med skam at melde var det ved fyraften kun blevet til en enkelt plade. Det burde vistnok have stået på den, hvad den kunne spille, men af forskellige grundte lod det sig ikke gøre. Dels var etiketterne på det tidspunkt sluppet op, dels veg afdelingens undermester end ikke tilbage for ... nej for resten, det må vist hellere vente lidt.

Lad os i stedet vende tilbage til det principielle: Hos Edison begyndte grammofonpladen som en valse – hos Philips som et

En ny me

Philiskopet „ansatte“ en ny medarbejder ikke, for han fik kun fremstillet een plade

På ingeniør Bent Nyholms kontor får man hele processen i en nøddeskal – eller rettere på en væg. Øverst har vi båndet, hvormed hele den tekniske proces starter, derefter lakpladen, så „faderen“ og dernæst „moderen“, som ingeniør Nyholm galant peger på. Efter hende kommer „barnet“ – pressematricen – og til sidst den færdige plade. Værsgo' og spil!

bånd. Optaget i Islev Bio på et apparat, som følgerigt hedder en båndoptager.

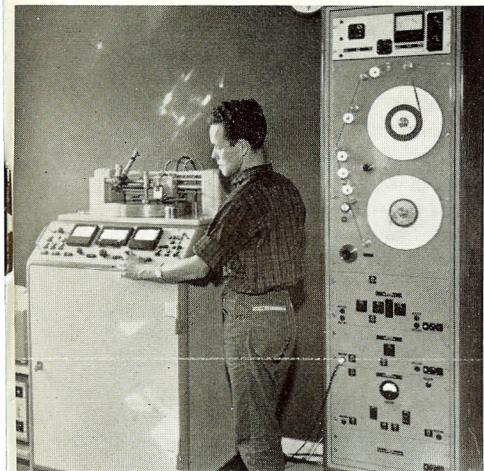
– Disse bånd er specielt beregnet til 15 eller 30 tommer, fortalte ingeniør Bent Nyholm.

Det må være noget med fremføringshastigheden, for båndet var betydeligt længere.

Båndet blev spændt på recorderen, der ligeså stille – og dette er bostaveligt ment – overførte musikken (tonesporet, hedder det) til en lakplade. Der hørtes ikke en lyd – ikke een, som kunne røbe, hvad det var for en plade, jeg var begyndt at lave. Der blev naturligvis kontrolleret under skæringen – men det opdagede jeg først bagefter, da det hele var overstået.

darbejder

i grammofonafdelingen — men han duede
le på en hel dag — og den ku' ikke spille.

Disse to apparater nærmer sig begreberne tekniske vidundere. Mens Erik Nielsen sørger for, at det går rigtigt til, sker følgende: På recorderen til højre køres båndet, og dets musikalske indhold overføres via skæremaskinen (t. v.) til lakpladen, der roterer på pladetallerkenen.

Meget forsigtigt blev lakpladen båret over i galvano — sådan kaldes afdelingen, hvor undermester Børge Henriksen ville vise mig, hvad der videre skulle ske.

★

— Den skal forsølves, sagde han. Det var lakpladen, han talte om. Forsølvet blev den, derefter blev sølvet skjult under et lag nikkel og det igen under et lag kobber. Til sidst blev den oprindelige lakplade brækket af og langt til side — metalafstøbningen viste sig at hedde den »far«.

— Han er negativ, sagde Henriksen. Men intet om hvad faderen skjulte i sine riller.

Til enhver skabelsesproces hører foruden en far også en mor. Henriksen lagde først

faderen — der også kaldes et negativ — ned i et andet kar med syre, og da han noget senere igen trak ham op, var han — faderen altså, ikke Henriksen — blevet nogle tiende-dele millimeter nikkel tykkere. Jeg må indrømme, at jeg ikke med det blotte øje kunne se det, men sådan blev der sagt, og så må det vel passe.

Man kom til at tænke på Adams ribben, for nikkelpuden, der blev brækket af, var i virkeligheden moderen — positivet også kaldet. Hun så præcis ud som en rigtig grammofonplade — d.v.s. det gjorde faderen nu også, men alligevel sagde galvano-folkene, at de to var vidt forskellige som de to køn, de repræsenterede. Han var negativ og hun positiv.

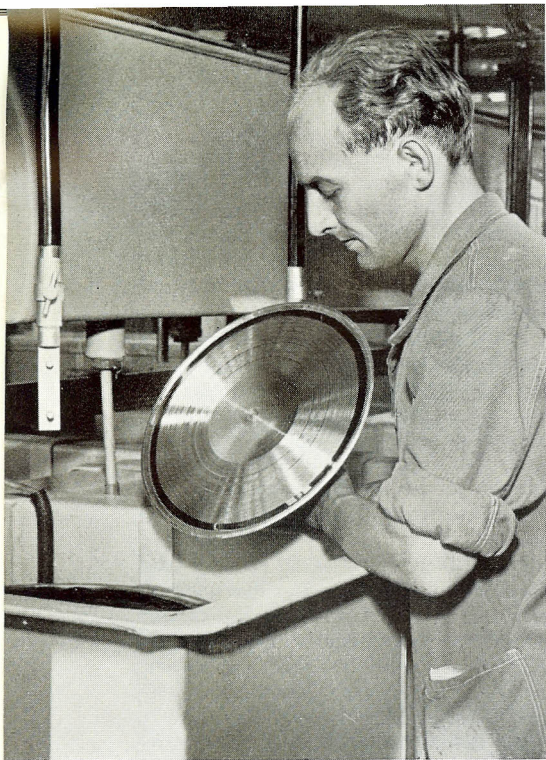
I konsekvens heraf skulle de altså have tiltrukket hinanden, men blev som sagt skilt med vold, og mens faderen blev lagt til hvile på hylden, blev moderen endnu engang sænket ned i syren. Her skulle det vise sig, om det forrige syrebæd sammen med faderen havde glædelige følger.

Det havde det. Resultatet af sidste syrebæd blev børnene — eller pressematricerne, som det uromantisk hedder. De var deres fars udtrykte billede, var negative som han — hvilket hænger sammen med, at rillen går den rigtige vej rundt. Man kan ikke se det, men høre det, hvis pladen spilles. Man får musikken bagfra. Men altså — denne pressematrice var som alle andre grammofonplade-børn $\frac{4}{10}$ millimeter tyk akkurat som deres mor, og den skulle nu ud i livet og gøre gavn.

★

Livet for disse børn er presseriet inde på den anden side af væggen. Jeg tog ungerne — for naturligvis var der to, en til hver side — ved hånden og gik over til undermester Egon Nielsen. Her måtte jeg da endelig kunne få at vide, hvad de to unger indeholdt — slægtede de Mozart eller Birthe Wilke på?

Egon Nielsen tog mig med over til et vaffeljern — ja, sådan kaldte han det og syntes at more sig over den nye mand, der allerede nu havde prøvet så meget uden selv at udrette noget.

Det, Viggo Mittet står med i hænderne, er en far. Han skal igen ned i det syrebåd, hvorfra han er kommet, for der — dog uden tab af ribben, for dem har han ingen af — at danne en mor.

Presseriets sidste hånd på pladerne lægges af fru Ruth Jensen. Hun sorterer plader med ridser, pletter o. lign. fra, pudser kanten, stanser ud omkring midterhullet, så pladen kan passe til grammofooner med stor tap — og lægger det færdige resultat i festlige kartoner.

Frem fra et skab tog han en krukke med noget, der lignede halspastiller.

- Ja tak, sagde jeg.

- For hva', spurgte Egon Nielsen og satte pastillerne ind i skabet igen.

Pastillerne var, viste det sig, lavet af vinylacetat copolymer — og det smager vist forresten heller ikke godt. Man kalder det også plastic. De skulle stå nogle minutter i et skab med 140 graders varme, og imens gik jeg hen til den lille boks i væggen, hvor musikkontrollør Hans Kristensen sad. Han sidder her godt 8 timer om dagen og lytter til de plader, som kommer fra »vaffeljernene« ude i presseriet. Han skal kontrollere, om de lyder godt — rent teknisk altså — kører rigtigt rundt og i det hele taget opfører sig, som grammofoonplader bør. Kristensen er den mand i Danmark — ja i hele verden — der har hørt »Den gamle gartner« flest gange — flere hundrede. Nu skulle han bare vide, at der om lidt ville komme en plade, som ...

- Er det jazz? spurgte han, — det kan jeg bedst lide.

- Når jeg skal være helt ærlig, så er jeg ikke helt klar over det.

Mærkeligt nok syntes den omstændighed ikke at skærpe den kristensenske forventning.

★

- Kom så, sagde undermester Nielsen udenfor.

I varmeskabet var pastillerne blevet til en slags sort budding. De to »børn« var anbragt i hver sin halvdel af »vaffeljernet«, pressen, der i bogstaveligste forstand skulle afrunde mesterværket. På den ene del blev »buddingen« lagt og formen blev presset sammen. Resultatet af en fremragende kunstners og mine anstrengelser var i dette øjeblik udsat for et pres på 70 tons. Imens foregik magiske ting — skoldhed damp og kølevand passerede skiftevis formen og skabte i fællesskab det klima, en grammofoonplade kræver for at blive vellykket. Det var spændende sekunder — med dirrende hånd trak jeg igen formen ud, åbnede den.

Og der lå den — pladen, vidunderet — uden etiket ganske vist, de var som sagt

sluppet op, men rund og sort og dejlig og med riller fulde af dejlig musik. Og ikke nok med det - ved denne præstation var jeg automatisk gledet ind i en rolle i verdensfirmaet Philips' produktions-statistik.

Inden jeg går videre, må jeg lige gøre følgende klart:

I løbet af min eneste og sikkert sidste arbejdsdag på Philips grammofonpladefabrik havde jeg - i det mindste været med til det - overført et musikalsk værk af ukendt karat fra bånd til lak, fra lak til sølv, nikkel og kobber, fra en far til en mor og videre til et par børn. Af disse børn skulle være blevet en fuldendt grammofonplade, 30 cm bred med en ca. 650 meter lang, 60/1000 mm bred og 30/1000 mm dyb rille fordelt med 10-12 »ringe« på hver millimeter overflade, nok til ved ca. 1000 omdrejninger på grammofonen i en hel halv time at fylde en stue med de yndigste toner - stigende op fra rillen, hvis bundradius breder sig over 5/1000 millimeter.

Tænk på alt dette ved historiens fortsættelse.

Inden jeg selv nåede det, tog Egon Nielsen mit værk ud af formen, stirrede vurderende først på overfladen med de rillerne og derefter på kanten. Så sagde han - sårende selvfølgelig:

- Den dur ikke - den blev kølet for pludseligt!

- Jamen skulle vi ikke.....

- Den kommer aldrig til at spille!

Det kom den heller ikke.

- - -

Alt dette ligger nu nogle dage tilbage.

Skuffet? Næh, for jeg trøster mig med, hvad jeg læste i musikkontrollør Hans Kristensens ansigt, da undermester Nielsen afsagde sin dom.

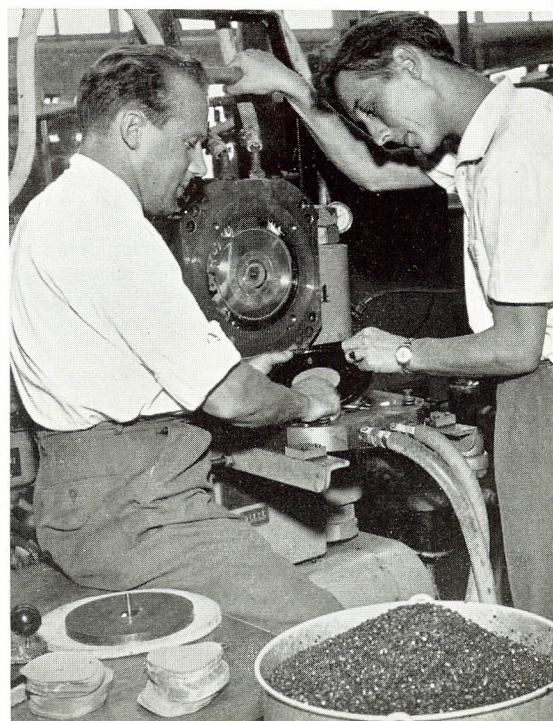
Han var - lettet!

I næste nummer fortæller »Information«s lægevidenskabelige medarbejder, Kirsten Mølgaard, om næh, ikke det sociale center men om, hvordan det føles pludseligt at skulle lave middag til 900 mennesker (stegte kyllinger og othellokage) og samtidig passe hundrede andre ting.

Den mand i verden, som har hørt »Den gamle gartner« flest gange: musikkontrollør Hans Kristensen, der kontrol-lytter stikprøver af de nye plader. Det, han lytter til på billedet, er jazz - og det synes han selv bedst om.

— Den kommer aldrig til at spille, sagde Egon Nielsen, Han fik ret, for pladen - min eneste - gik i brokkassen.

PLÆNE- OG
ROSENGØDNING
ANTITRANSPIRATIONS
MIDLER
MØLVÆDSKE
A/S KEMOVIT
SOMÆLKERSTATNING

A/S Kemovit er som selvstændigt dansk selskab en udløber af Philips mangesidede virksomhed. Her fortæller Kemovits direktør, H. Transel, om det brogede varesortiment, Kemovit beskæftiger sig med.

De fleste af de kvindelige medarbejdere hos Philips ved, der er noget, der hedder »Mum Rollette« (til oplysning for de uvidende og mændene: et anti-transpirationsmiddel) - men det er formentlig en ringe procentdel, der har den mindste anelse om, at »Mum Rollette« - ganske vist meget langt ude - har berøring med Philips-koncernen.

Tusinder af have-ejere har i år fået tætte, grønne plæner ved hjælp af Fisons engelske plænegødning. Mangt et rosenbed har fået ny grokraft ved hjælp af Fisons rosen-gødning.

Både det, man giver sin plæne og sine roser er også en slags Philips-produkt!!!!

Men hvilken forbindelse er der mellem et transpirationsmiddel, plæne- eller rosen-gødning og N. V. Philips Gloeilampenfabriken i Eindhoven, som det oprindelige udspring for Philips vidt forgrenede aktivitet verden over?

Svaret er kort: Kemovit.

★

Kemovit har ikke spor med lamper at gøre, endside med fjernsyn, telekommunikation, PhiliShave, svejsestave, røntgenudstyr - eller hvad Philips iøvrigt er bedre kendt for. Kemovit er den danske udløber af det kemiske og videnskabelige arbejde, der gennem mange år er gjort hos Philips-Duphar i Holland, og som herhjemme er kommet til udtryk ved et nært samarbejde mellem medicinalfirmaet Ferrosan og Philips. Disse to firmaer indskod i 1943 den startkapital, der muliggjorde oprettelsen af Kemovit.

Det firma, der i dag i sit varesortiment tæller anti-transpirationsmidlet »Mum« og de engelske Fisons havegødninger (omend kun som produkter af meget sekundær interesse for firmaet) begyndte som sagt i 1943 med ganske få medarbejdere. Produktionen blev startet med 4 mand, 1 dame

holdt styr på korrespondancen og bogholderiet, og salgsarbejdet blev varetaget af en halvdagsmand, fordi man ikke regnede med, at det kunne tage en mands fulde tid.

Den »halve« sælger er i dag direktør for Kemovit - H. Transel, H. A. & H.D. Som den, der har gjort hele firmaets udvikling med, fortæller direktør Transel her, hvad Kemovit er, hvad man sælger, og hvordan Philips kommer ind i billedet.

★

- Selv om det var nævnt i Philips Nyt, Nytår, indleder direktør Transel, var det måske på sin plads først at repetere Kemovit's start: Philips-koncernen og Ferrosan fandt sammen kort før krigen, da Ferrosan blev opmærksom på, at det hollandske selskab Philips - van Houten havde taget patent på en metode til udvinding af D3-vitamin af muslinger, og erhvervede fremstillingsretten for Danmark. Hollænderne fiskede muslingerne i Zuiderøen, udtrak visse stoffer af dem, som de bestrålede med ultraviolet lys fra kolossale kvartslamper med det resultat, at det af muslingerne udvundne stof omdannedes til D-vitamin. Senere blev

man klar over, at D-vitaminet var af meget stor vigtighed for en god æglægning hos høns og for en fin skalkvalitet, og Ferrosan dannede derfor i 1943 et datterselskab, Kemovit, til fremstilling og salg af D-vitaminprodukter til anvendelse i landbruget. Et par år senere gik det danske Philips med ind i dette selskab, og aktiekapitalen fordobledes.

Produktionen startede i et lille mejeri uden for Holbæk med de nævnte fire medarbejdere, men efterhånden som forholdene blev for små, og man iøvrigt blev i stand til at fremstille D3-vitaminet betydeligt lettere ad kunstig vej, købte man dels den gamle dampmølle i Holbæk, dels importerede man de kunstigt fremstillede vitaminer fra Holland.

I dag finder fremstillingen af vitamin- og tilskudsfodermidlerne sted på fabriken i Holbæk, medens det mere forsøgsprægede arbejde sker på Kemovit's forsøgsgård ved Store-Heddinge, og forsøgsarbejdet foregår i nøje samarbejde med Ferrosan's laboratorier i København og Gladsaxe og med Statens forsøgsvirksomheder.

TØRTRANPRÆPARATER
ANTI-FJERPILNINGSMIDLER
VITAMINPRÆPARATER
OG MEGET, MEGET
MERE

Kemovit's virksomhed, fortsætter direktør Transel, kan deles op i flere grupper - og det vil formentlig også for Philiskopets læsere være lettest at danne sig et overblik over vor virksomhed, hvis vi tager produkterne gruppe for gruppe.

Den største produktion finder så afgjort sted indenfor det område, der hedder tilskudsfodermidler. Her er for det første tale om halvfabrikata, som vi leverer til større aftagere i hele jernbanevogne til viderefor-

Til det allerede nævnte kommer en række levertran-præparater tilsat syntetiske vitaminer og f. eks. et meget betydningsfuldt præparat, der helbreder den frygtede sygdom Coccidiose (en tarmsygdom) hos kyllinger.

★

- Deres præparater er næppe kendt af andre end landmænd og pelsdyravlere, men måske kunne en opremsning alligevel være af betydning?

- De mest kendte er vel nok Lactal-produkterne, der er somælksrerstatninger, som man bruger til pattegrise, hvor soen er død eller ikke har mælk nok. Endvidere Kip, der røres op i vand og gives til kalve i stedet for sødmælk, således at landmanden kan tjene penge ved at sende sødmælken til mejeriet i stedet for at bruge den til opfodring af kalvene. Andre produkter er tranpræparatet Tranox, B-vitaminpræparatet Bekovit Stærk til mink, penicillinpræparatet Dynavit, osv., osv. De produkter, som Kemovit i sin tid var mest kendt for, Philifor og Deltafor, er helt udgået og erstattet af mere komplicerede og mere tidssvarende vitaminprodukter.

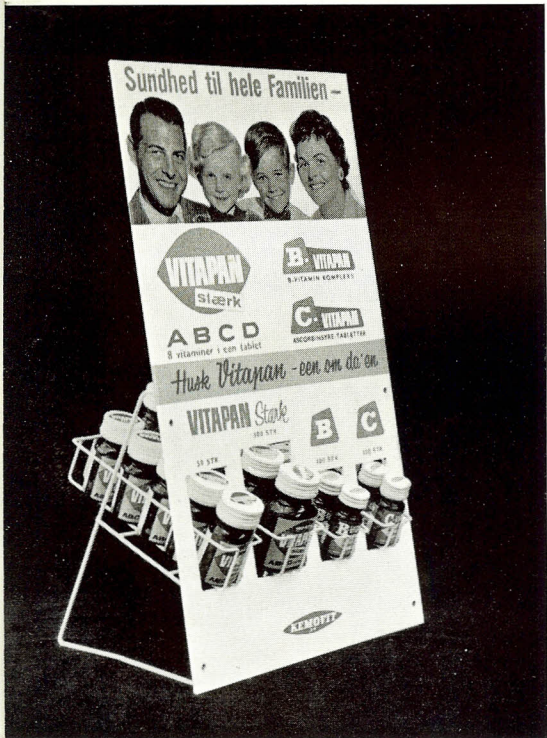
For at runde billedet af vil det måske være på sin plads at slutte opremsningen med at nævne, at Kemovit også sælger noget for byboere så besynderligt som et produkt, der hedder »Thram«, et anti-fjerpilningsmiddel til fjerkræ. »Thram« er med til at forhindre fjerpilning og kannibalisme hos fjerkræ, hvilket kan blive særdeles tabgivende for en fjerkræavler, hvis fjerkræet ikke behandles i tide.

Stimulex til køer og kalve er et andet eksempel på, hvilke produkter man skal have på sit salgsprogram, hvis man vil dække over det meste af området husdyr. Stimulex indvirker på køers vom-flora, således at vom-bakterier vokser og formerer sig på en måde, der fremmer køernes appetit og ydeevne.

★

Foruden de mange produkter, som Kemovit selv fremstiller, sælger selskabet præparater fra Ferrosan og andre firmaer. Det gælder således både Mum Rollette, der fremstilles af Ferrosan's datterselskab A/S Remedia, der sælger rolletten til parfumerier, medens Kemovit varetager salget til købmænd. Endvidere har Kemovit eneforhandlingen for Danmark af to havegødninger fra Europas største gødningsfirma, Fisons.

- Men der er stadig en række produkter, De ikke har nævnt?

arbejdning. Disse præparater indgår som bestanddele i foderstoffabrikernes blandinger til høns, svin og kreaturer, og de indeholder en række vitaminer, A, B, C, D og E samt mikro-mineralstoffer og andre ting.

For det andet - inden for gruppen tilskudsfodermidler - sælger vi selv en række specialiteter som f. eks. somælksrerstatning, sødmælksrerstatning m. m., der f. eks. - i bestemte mål - indeholder fedt, skummetmælk og antibiotika.

- Vitamintabletter til mennesker, »Vita-pan« (hver tablet koster kun 5 øre) sælges til købmænd, materialister og farvehandlere og hører selvfølgelig hjemme på enhver families morgenbord i vinterhalvåret.

Rodalon er et desinfektionsmiddel til anvendelse i husholdningen. Det fjerner og forhindrer dårlig lugt.

Kill-it-produkterne, der fremstilles på Ferrosans Køge-fabrik, er de mest solgte insektmidler herhjemme. Kill-it super er et

somheder kan udveksle erfaringer. Såvel Philips-Duphar som Ferrosan har således udført et meget betydningsfuldt arbejde med stabilisering af A-vitaminet, der faktisk er grundlaget for en meget betydelig del af vor produktion.

Endvidere samarbejder Ferrosan og Philips-Duphar på plantebeskyttelses-området, og Ferrosan og Kemovit forhandler her i landet flere af Philips-Duphar's præparater af denne kategori.

universalmiddel mod alt kryb, Kill-it-mølvædske er et præparat, som møllene bestemt ikke kan lide, og endelig findes Kill-it Universal Plantepudder, der er særdeles effektivt mod en række af havens snyltere: insekter, rødt spind, meldug og skurv.

★

- Men hvor kommer Philips ind i dette brogede billede?

- Først og fremmest i et forskningsssamarbejde med Ferrosan, således at de to virk-

Desuden opretholder vi en betydelig eksport til de afdelinger hos Philips i Norge, Sverige og Tyskland, der beskæftiger sig med salg af kemiske produkter.

- Og hvor stor har Kemovit vokset sig siden 1943?

Medarbejderstaben består i dag af en halv snes rejsende, 35-40 andre funktionærer og 35-40 arbejdere på fabrikken i Holbæk.

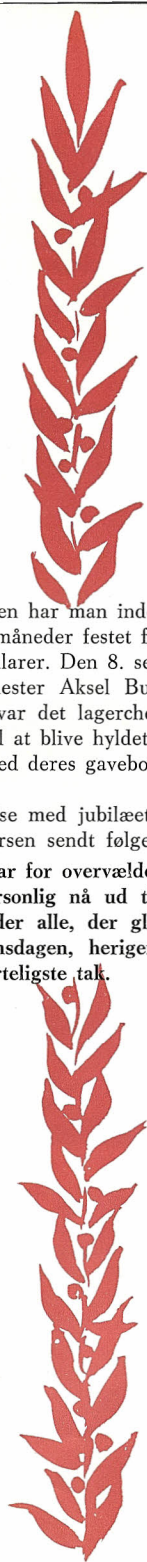
Og vi har bestemt grund til at tro, at »det går i den rigtige retning« ...

På fabrikken har man inden for det sidste par måneder festet for endnu to af dette års jubilarer. Den 8. september fejredes kontrolmester Aksel Burman, og den 15. oktober var det lagerchef E. Christoffersens tur til at blive hyldet. De to jubilarer ses her ved deres gaveborde.

I forbindelse med jubilæet har lagerchef E. Christoffersen sendt følgende tak:

Det var for overvældende - jeg kan ikke personlig nå ud til hver enkelt, men beder alle, der glædede mig på jubilæumsdagen, herigennem modtage min hjerteligste tak.

SPORTEN

S. Schou overrækker PÅPs vandrepokal til K. T. Sørensen, der blev klubmester i 200 m skydning.

S. Schou, lokal 356

200 m skydningen er overstået. Det har været vor hidtil bedste sæson, idet skytterne har været meget flittige til at møde. Af de

22 tilmeldte har 17 været på banerne hver gang.

Fliden har også givet resultat, idet seks skytter har opnået så mange points, at de rykker op i en højere klasse. Leif Madsen, Erik Andersen, Freddy Allermann og S. Schou går fra 2. til 3. klasse og får skytteemblemet i bronze, mens K. Hågensen og K. T. Sørensen rykker fra 3. til 4. klasse og får skytteemblemet i sølv.

Vi har deltaget i de af K.F.I.U. arrangerede stævner med mere eller mindre held. I statuetteskydningen opnåede vi vor hidtil bedste placering, idet vi blev nr. 5 af de 12 deltagende hold. Ved unionsmesterskaberne i august opnåede vi en 3. plads i 3. klasse.

Desuden har vi haft klubmesterskab på 200 m. Skytterne var delt i to klasser. Nr. 1 i A-rækken og klubmester blev K. T. Sørensen med 143 points, nr. 2 T. Wel-schow-Rasmussen med 138 points og nr. 3 K. Hågensen også med 138 points. I B-rækken blev nr. 1 J. Meistrup med 127 points, nr. 2 Søren Krog med 129 points og nr. 3 Arne B. Nielsen med 121 points.

Ved teltskydningen i Jægerspris den 20. september opnåede vi for første gang et unionsmesterskab, idet S. Schou blev nr. 1 med 25 points.

15 m skydningen er startet med 36 deltagere, der træner mandag, tirsdag og onsdag. Vi er ved at arrangere stævner med bl. a. B&W til afholdelse i november/december, så skytterne har noget at stile efter. Alle henvendelser angående 15 m skydningen bedes i øvrigt rettet til Leif Madsen eller Freddy Allermann. S.S.

Sv. Krag, lokal 449

Vi er nu færdige med efterårsturneringen, hvor vi sluttede på 9. pladsen både i M- og C-rækken. Efter at vi i flere år er gået fra række til række, ser det ud til at vi nu har nået de rækker, hvor der er tilstrækkelig modstand til at gøre det spændende.

I lighed med sidste vinter vil vi prøve at få en indendørs bane også i år, men herom gives meddelelse senere. Sv.K.

Gunnar Frederiksen, lokal 547

Interessen for badminton er i øjeblikket så stor, at der er ca. 30 på ventelisten, selv om vi har fået to nye baner. Udsigterne for de ventende er ikke alt for lyse, da det er næsten umuligt at få flere baner i A.B.C. Vi har dog fået løfte om ekstra baner, hvis andre klubber skulle falde fra. Det er derfor nødvendigt, at spillerne passer træningen, så ingen baner står tomme. Hvis man er forhindret i at spille, må man træffe aftale med en stedfortræder på ventelisten.

Vi har tilmeldt fire hold til K.F.I.U.'s holdturnering, men da det er begrænset, hvor mange der kommer til at spille i Knu-

thenborghallen, har spilleudvalget udskrevet en intern turnering, der er opdelt i rækker for A- og B-spillere samt begyndere. Turneringen gennemføres i alle discipliner, og der spilles alle mod alle inden for hver række. Med den store tilslutning kommer antallet af kampe op på ca. 150, og turneringen varer hele sæsonen. Vi er allerede gået i gang, og resultaterne kan ses på de opslåede resultatavler.

Af hensyn til vore begyndere er der i år arrangeret instruktion, der vil blive fulgt op senere i sæsonen. G. F.

PERSONALE

NYT

INDUSTRIGÅRDEN

Ansættelser

Ekspedient Sv. Å. Haugaard Christophersen, Repax, ²⁰/₈ — ekspedient Ulf Hansen, comm. lager, ²¹/₈ — ekspedient Kaj Skønnemann, Repax, ²⁰/₈ — vikar Kirsten Denter, rør- og komponentg., ²⁷/₈ — korrespondent Aase Gørsing, organisationsafd., ¹/₉ — aspirant Peter Eilso, comm. lager, ¹/₉ — assistent L. Steyer, volontør fra Tysk Philips, underholdningsg., ¹/₉ — økonoma Anne Bredahl, markterderi, ¹⁵/₉ — ekspedient Flemming Sørensen, reklame, ¹⁵/₉ — assistent Einar Sletsjøe, underholdningsg., ²¹/₉ — vikar Arne Wium, reklame, ²⁵/₉ — vikar Alice Haunstoff, lager afd. musik, ²⁸/₉ — ekspedient L. Petersen Bach, comm. lager, ²⁸/₉ — operator Frida Knudsen, hulkort, ¹/₁₀ — operator Arne Nielsen, hulkort, ¹/₁₀ — ekspedient John Jensen, reklame, ¹/₁₀ — assistent Carl E. Kjøller, spedition, ¹/₁₀ — assistent Kjeld Burgby, underholdningsg., ¹/₁₁ — ekspedient Arvid Sørensen, comm. lager, ¹/₁₁ — korrespondent Birthe Siegmufeldt, reklame, ¹/₁₁ — dekoratør Ejvind Pedersen, reklame, ¹/₁₁ — assistent Carl Andersen, afd. musik, ¹⁵/₁₁.

Fratrædelse

Erik Kiær, personalekontoret, ¹²/₉ — Sv. O. Rohde Jensen, reklame, ³⁰/₉ — Sv. E. Christiansen, Repax, ³⁰/₁₀ — Rita Vahlkvist, reklame, ¹⁵/₁₀ — Bente Jensen, reklame, ³¹/₁₀.

Omflytning

Ulf Nyseth fra elapp. til belysn., ¹/₉.

Retur fra militærtjeneste

Flemming Mortensen, fakt. afd., ³¹/₈.

Udlært

Rigmor Haarbye, afd. musik, ¹/₁₀.

FABRIKKEN

Ansættelser

Praktikant Thorgeir Baldvinsson, lab., ⁸/₉ — teknisk assistent Per Lemser, lab., ¹⁰/₈ — piccoline Birgit Nielsen, ²⁷/₇ — teknisk assistent Svend Rasmussen, lab., ¹/₈ — Jesper Poulsen, indkøb, ¹/₉ — Arne Walder Nielsen PA, ¹/₁₀ — Tage Juul Jensen, lab., ¹/₁₀.

Fratrædelse

K. P. Olsen, SA, ³⁰/₆ — Kjeld Braun, lab., ³⁰/₆ — Jytte Birch, lagerkontor, ²⁵/₇ — Jens Kaarøe, ²¹/₈ — Henning Christensen, ²¹/₈ — Rich. Laursen, PA, ¹⁵/₉ — Preben Hansen, MF, ³⁰/₉ — Ole Bech Sørensen, AS, ³⁰/₈.

Omflytninger

Ruth Øberg fra FK til M, ²²/₈ — Mona Sørensen til Industrigården, ¹/₈ — I. Paludan fra AS til CP, ¹/₈ — Birthe Oppenheim fra lab. til Industrigården, ¹/₉ — Ole Kramme fra indkøb til spedition, ¹/₉ — Knud Prip Pedersen, fra OA til Industrigården, ¹/₉ — Ingelise Hansen fra Industrigården til lab., ¹/₉ — Jørgen Grønlund fra Industrigården til LB, ¹/₉ — J. Strandby fra Lergravsvej til MV, ¹/₉ — Kai H. Jensen fra Lergravsvej til MV, ¹⁴/₉ — Johs. Hansen fra circ. til MR, ¹⁵/₉ — Ulla Brest fra Industrigården til FK, ²⁴/₈.

Udnævnelser

Kaj Morso, FB, til overassistent, ¹/₈ — Birthe Oppenheim, lab., til assistent, ¹/₈ — Bent Diderksen, FK, til assistent, ¹/₈ — Ejner Nielsen, FK, til afdelingschef for produktionsteknisk afd., ¹/₉ — O. Topp Christiansen, FK, til fuldmægtig, ¹/₉ — P. Brandt, PA, til fuldmægtig, ¹/₁₀ — Povl Nielsen, PA, til overassistent, ¹/₁₀ — Gunnar Frederiksen, PA, til overassistent, ¹/₁₀ — overassistent G. Dyrstad, PMV, til mester, ¹/₁₀.

Fratrædelse

Lillian Iris Nielsen, montage radio, ¹²/₅ — Elise Nielsen, lampeafd., ³⁰/₅ — Kirsten Schmidt, underdelsafd., ³⁰/₅ — Lise Sjøstrøm, underdelsafd., ⁶/₆ — Leif Viggo Holm, underdelsafd., ⁶/₆ — Ellen Oline Kirstine Petersen, lampeafd., ¹⁰/₆ — Lillian Grete Mathiasen, småapparatafd., ²⁰/₆ — Daisy Collstrup, småapparatafd., ²⁰/₆ — Birgit Pedersen, montage fjernsyn, ²⁵/₆ — Børge Christensen, MV, ⁴/₇ — Margit Ragna Olesen, MV, ⁴/₇ — Sonja Vagneta Brauner Broe, MV, ⁴/₇ — Grethe Pedersen, lampeafd., ⁴/₇ — Ottar Alfred Gjestvang, lager, ²⁵/₇ — Jørgen Mortensen, lampeafd., ²⁷/₇ — Bjarne Hansen, MV, ¹/₈ — Grethe Rostgård Petersen, montage radio, ¹/₈ — Gert Andersen, montage radio, ⁸/₈ — Anne Lise Græe Jensen, montage radio, ¹³/₈ — Grethe Nielsen, montage radio, ²²/₈ — Annie Knudsen, montage radio, ²⁴/₈ — Per Mittet, lager, ²⁹/₈.

Ansættelser

udgår på grund af pladmangel.

PHILISKOPET

UDGIVES AF PHILIPS ¹/₂

Redaktion:

Hans-Georg Andersen og Anne-Marie Andreasen

Bladudvalg:

Erik Broe, Jørgen Christensen, B. Henriksen, Anne Marg. Jeppesen, Rud Jeppesen, Svend Loft og V. Simonsen